

Astrid Lindgren

Astrid Lindgren

TAINA TOMERA JA MUTTA KERTOMUKSIA

*Suomentaneet Irmeli Järnefelt,
Marikki Makkonen ja Mikael Ahlström*

WSOY

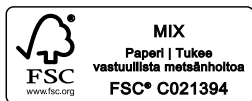

Astrid Lindgren

TAINA TOMERA
JA MUTTA
KERTOMUKSIA

*Suomentaneet Irmeli Järnefelt,
Marikki Makkonen ja Mikael Ahlström
Kuvittanut Ingrid Vang Nyman*

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos

KAJSA KAVAT

Alkuteoksen kustantanut 1950 Rabén & Sjögren, Ruotsi

© Text: Astrid Lindgren 1950 / The Astrid Lindgren Company

© Illustrations: Ingrid Vang Nyman / The Astrid Lindgren Company

Suomenkielinen laitos © suomentajat ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kertomuksen ”Taina Tomera” suomentaneet Marikki Makkonen ja Mikael Ahlström, ilmestynyt ensimmäisen kerran Marikki Makkosen lyhennettynä suomennoksena nimellä *Taina Tomera auttaa mummia* 1963. Täydennetty suomennos ilmestynyt ensimmäisen kerran teoksessa *On hauskaa, kun on jouluku* 2022.

Teoksen muut kertomukset suomentanut Irmeli Järnefelt, ilmestyneet ensimmäisen kerran suomeksi teoksessa *Smoollannin sankari ja muita kertomuksia* 1983. Tarkistettu suomennos.

For more information about Astrid Lindgren,
see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren Company,
Stockholm, Sweden.

For more information, please contact info@astridlindgren.se

ISBN 978-951-0-52630-9

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

SISÄLLYS

Taina Tomera	7
Smoolannin sankari.....	21
Pikku-Piia	28
Samukustista vähäsen	42
Rampa-Kallen elävä lahja	55
Kuka hyppää korkeimmalta.....	67
Isosisko ja pikkuveli.....	78
Petri muuttaa Pikkukamariin.....	85
Meerit	92
Hyvää yötä, herra kulkuri.....	103

TAINA TOMERA

Kunpa voisitte nähdä talon, jossa Taina Tomera asui! Se oli niin pikkuinen ja soma, että sitä olisi melkein luullut satumökiksi. Sellaiseksi, jossa asuu kääpiöitä tai tonttuja. Talo sijaitsi pienen, mäksen mukulakivikadun varrella kaupungin kaikkein köyhimmässä osassa. Se oli totta vie köyhä katu, eivätkä muutkaan sen kadun talot olleet juuri Taina Tomeran taloa hienompia.

Taina Tomeran talo – mitä minä nyt puhun? Eihän se talo tietenkään Tainan ollut vaan mummin. Mummin, joka teki piparminttutankoja ja myi niitä torilla lauantaisin. Mutta sanotaan sitä silti vain Taina Tomeran taloksi. Kun kulki talon ohi, näki usein Tainan istumassa porraskivellä sen edessä. Hänellä oli ruskeammat ja iloisemmat silmät ja punaisemmat posket kuin kellään toisella pikkutytyllä on ikinä ollut. Ja hän

näytti jotenkin – miten sen sanoisi – hän näytti hyvin tomeralta. Tomeralta juuri. Siitä syystä tietysti mummi oli keksinyt ruveta sanomaan häntä Taina Tomeraksi. Mummi sanoi, että Taina oli näyttänyt tomeralta jo kolmen kuukauden vanhana. Taina Tomera oli maannut korissa, joka eräänä päivänä jätettiin mummiille. Ja korissa oli kirjelappu, jossa sanottiin, että olkaa kiltti ja pitäkää huolta tästä työstä, sillä ketään muuta hänellä ei ole.

Kylläpä se pikkuinen mökki oli sievä! Kadun puolella oli kaksi ikkunaa, ja toisessa näkyi usein nenänipukka ja kaksi iloista ruskeaa silmää. Talon takana, korkean vihreän aidan suojassa, oli pieni puutarha. Jos sitä puutarhaksi voi sanoa, sillä ei sinne mahtunut kuin kirsikkapuu ja muutama karviaismarjapensas. Pieni vihreä nurmipläntti siellä tietysti myös oli, ja siinä mummi ja Taina istuivat kahvittelemassa keväisin, kun oli lämmintä ja aurinkoista. Mummi joi kahvia. Taina vain kastoi sokerinpaloja mummin kahvikupissa. Ja sitten hän heitteli leivänmuruja varpusille, jotka hyppelivät puutarhapolulla lumikellojen vieressä.

Tainan mielestä mummin talo oli oikein hieno, vaikka se olikin pieni. Kun mummi istui iltaisin pöydän ääressä ja leikkasi karamellipapereita, Taina pujahatti nukkumaan keittiönsohvaan ja luki iltarukouksensa kirkkaalla ja kuuluvalla äänellä:

*Taloa kiertää suojellen enkeli,
kädessä kirjanen
ja kaksi kultakynntilää.
Oi Jeesus, siunaa yömmе тää.*

Tainan mielestä oli mainio asia, että enkeli kiersi yöllä heidän taloan, se tuntui jotenkin rauhoittavalta. Se häntä vain hiukan huolestutti, miten enkeli pystyi kantamaan käsissään noita kaikkia, kahta kultakynntilää ja vielä kirjasta. Hän olisi mielellään halunnut nähdä, miten enkeli niitä kantoi. Ja miten hän pääsi aidan yli? Taina kurkisti usein ikkunasta puutarhaan. Ehkä hän joskus näkisi enkelin edes vilaukselta. Tähän mennessä hän ei ollut sattunut näkemään. Enkeli odotti varmaan, kunnes Taina oli nukahtanut.

Kun tapahtui se, mistä nyt aion kertoa, Taina ei ollut vielä täyttänyt seitsemää vuotta. Eikä se tapaus ollut kovinkaan kumma. Mummi vain liukastui keskellä keittiön lattiaa ja loukkasi jalkansa, eikä sen kummempaa, sellaista sattuu joka päivä. Mutta hyvänen aika, joulukuoli jo viikon kuluttua! Ja hyvänen aika, entä ne piparminttutangot, jotka piti myydä torilla joulumarkkinoilla? Kuka ne nyt myisi, kun mummi makasi vuoteessa eikä kyennyt voihkaisematta liikauttamaan jalkaansa. Kuka paistaisi joulukinkun ja ostaisi joululahjat ja siivoaisi talon joulukuntoon?

”Minä”, ilmoitti Taina.

Johan minä sanoin, että hän oli tomera tyttö!

”Oioioioi”, mummi sanoi sängystäään, ”ethän sinä osaa, lapsi kulta. Pyydetään että rouva Larsson ottaisi sinut luokseen jouluksi. Ja kysytään sairaalasta, olisiko siellä paikkaa minulle.”

Silloin Taina näytti entistä tomerammalta. Hänkö menisi Larssoneille? Ja mummiko mukamas sairaalaan? Mikseivät mummi ja hän viettäisi joulua yhdessä niin kuin aina ennenkin? Totta kai he viettäisivät! Niin sanoi Taina, kohta seitsenvuotias. Tyttö jolla oli maailman ruskeimmat ja iloisimmat silmät.

Ja sitten hän ryhtyi joulusiivoukseen. Ensin hän kysyi mummilta: Miten joulusiivous siivotaan? Tainalla oli vain hatara kuva, että koko talo pantiin mullin mallin ja huonekalut hajan hajan eikä missään ollut mukavaa. Sitten kaikki laitettiin taas paikoilleen ja sitten oli joulukuukuu.

Mummi sanoi, että ei viitsitä tänä vuonna olla turhantarkkoja. Vähät ikkunoista, jääkööt pesemättä. Mutta semmoisesta ei Taina halunnut kuulla puhuttavankaan. Tottahan jouluna piti olla puhtaat ikkunaverhot. Eikä puhtaita verhoja voinut ripustaa likaisiin ikkunoihin. Rouva Larsson tuli kyllä vähän auttamaan Tainaa. Hän pesi pienen keittiön ja pienen kamarin lattiaa ja pesi ikkunatkin. Mutta muuten Taina teki kaiken itse. Olisittepa nähneet hänet, kun hän touhusi keittiössä huivi päässä ja pölyriepu kädessä. Hän

näytti aivan uskomattoman tomeralta. Hän pani puhtaaksi verhot ikkunoihin. Hän levitti riepumatot keittiön lattialle ja pyyhki pölyt huonekaluilta. Samassa hänen piti rynnätä keittiöön keittämään kahvia mummi ja paistamaan perunoita ja makkaraa. Hänen piti itse sytyttää tuli hellaan. Onneksi se oli hyvä hella. Taina sulloi pesään halkoja ja sanomalehtipaperia ja puhalsi. Sitten hän kuunteli huolissaan, alkaisiko kuulua räätinää. Kyllä vain, tuli alkoi räiskähdellä. Mummi sai kahvinsa, ja hän huojutti päätään ja sanoi:

”Siunattu lapsi, miten minä tulisin toimeen ilman sinua!”

Ja Taina istui sängyn laidalla iso nokitahra nenän päällä ja kasti sokeripalan mummin kuppiin ennen kuin ryhtyi taas siivoamaan.

Entäs piparminttutangot! Ne olivat valmiina ja ne piti myydä torilla! Kuka ne myisi? Taina Tomera, kukas muu. Taina ei tosin osannut laskea eikä punnita karamelleja pienellä vaa'alla niin kuin mummi teki ollessaan myymässä torilla. Mutta Taina tiesi, miltä viisikymmenäyrinen näytti, tiesi toki. Niinpä mummi istui sängyssään ja punnitsi piparminttumakeiset valmiiksi pusseihin. Sata grammaa jokaiseen. Ne maksoivat viisikymmentä äyriä pussilta.

Joulumarkkinat pidettiin kolme päivää ennen jouluaattoja. Sinä aamuna Taina nousi varhain ja toi mummilta kahvia sänkyyn.

”Lapsi kulta”, sanoi mummi. ”On niin kylmä, että sinun nenäsi jäätyy.”

Taina vain nauroi. Hän oli jo lähdössä suurelle markkinamatkalleen. Hänellä oli päällään mahdotto-
man paljon. Kaksi paksua nuttua takin alla ja karva-
lakki korvilla ja villaliina kaulassa ja isot punaiset lapa-
set kädessä ja mummin suuret olkivirsut jalassa, jotta
varpaat eivät paleltuisi. Ja käsivarrella riippui kori, jos-
sa olivat karamellipussit.

”Hei hei, mummi”, Taina Tomera sanoi ja pujahti
ovesta talvipimeään. Kaduilla oli jo paljon väkeä liik-
keellä. Eikä ihme, nythän oli joulumarkkinat!

Oli totisesti kylmä. Lumi narskui virsujen alla, kun
Taina taivalsi toria kohti. Mutta taivaanranta alkoi pu-
nertaa. Päivällä tulisi kaunis ilma.

Kiltti Larsson oli jo pystyttänyt mummin kojun
tavalliselle paikalle. Tainan piti vain järjestää pipar-
minttutangot riviin eteensä. Muut torimummut tui-
jottivat Tainaa suu auki hämmästyksestä.

”Onko Matilda mennyt ihan pöpiksi, laittoiko hän
pikkulapsen torimyyjäksi”, he taivastelivat.

”Kyllä laittoi”, sanoi Taina.

Tainan hengitys huurusi. Hänen ruskeat silmänsä loistivat innosta, kun hän poimi esiin pussinsa.

”No siinä on piskuisin torimummu, mitä olen ikinä nähnyt”, sanoi pormestari ohi kulkiessaan matkalla raatihuoneelle. Ja sitten hän osti kaksi pussia piparminttutankoja ja antoi Tainalle kiiltävän kruunun kolikon.

”Ehei”, sanoi Taina. ”Minä tahdon kaksi rahaa. Kaksi viisikymmenäyristä.”

Pormestari nauroi ja kaivoi esiin kaksi viisikymmenäyristä.

”Olepa hyvä”, hän sanoi. ”Neiti tomera saa kyllä pitää kruununkin.”

Mutta se ei Tainalle sopinut.

”Minä tahdon kaksi viisikymmenäyristä”, hän sanoi. ”Yhden joka pussista. Niin mummi sanoi.”

Tainan luokse tuli paljon ostajia. Kaikki halusivat tehdä kauppoja pikkuisen torimummun kanssa. Sitä paitsi mummin piparminttutangot olivat kaupungin parhaat. Ne olivat punaisia ja valkeita ja sitkeitä ja ihania. Taina pani rahat sikarilaatikkoon, ja niitä kertyi siihen yhä enemmän ja enemmän. Mutta vain viisikymmenäyrisiä. Muita rahoja Taina ei huolinut.

Muut torimummut olivat hiukan kateellisia, kun Tainan kauppa kävi niin mainiosti. Taina itse oli niin kiihtynyt ja riemuissaan, että tuskin saattoi seisoa paikoillaan. Voi, tätä hän rupeaisikin tekemään. Hän keittäisi miljoonittain piparminttutankoja ja myisi niitä torilla joka ikinen päivä!

Kotona mummi oli juuri torkahtanut vuoteessaan, kun Taina tanssi sisään ja tyhjensi sikarilaatikon sisälyksen peitolle. Ja kori oli työpötyhjä, yhtään ainoaa piparminttutankoa ei ollut jäljellä.

”Siunattu lapsi, miten minä tulisin toimeen ilman sinua!” sanoi mummi tapansa mukaan.

Mutta entäs joululahjat! Mummihan ei ollut voinut ostaa mitään etukäteen. Hän oli aikonut odottaa, kunnes joulumarkkinat olivat ohitse. Sitä ennen hänel-

lä ei ollut rahaa. Nyt hän makasi sängyssä eikä pääsyt liikkeelle.

Ja Taina toivoi hartaasti nukkea. Eikä mitä tahansa nukkea vaan maailman ihaninta nukkea, sitä joka oli Lehtosen ikkunassa Kirkkokadulla. Mummi ja Taina olivat käyneet monta kertaa katsomassa sitä. Ja mummi oli kaikessa hiljaisuudessa pyytänyt, että neiti Lehtonen ei myisi nukkea, koska mummi ostaisi sen joulumarkkinoiden jälkeen. Nukella oli vaaleanpunainen pitsileninki ja se osasi sulkea silmänsä ja oli ylipäätään suloisin nukke mitä maa päällään kantaa.

Ei kai mummi voinut lähettää Tainaa ostamaan itselleen joululahjaa? Niin, muutakaan keinoa ei ollut. Mutta hepä keksivät juonen, mummi ja Taina! Mummi kirjoitti kirjelapun neiti Lehtoselle, salaisen kirjelapun. Siihen oli kirjoitettu: ”Salaista”, vaikka se oli oikeastaan tarpeetonta, koska Taina ei osannut lukea. Hän juoksi paperi kädessään Lehtoselle. Neiti Lehtonen luki kirjeen tarkkaan. Sitten Taina sai mennä kaupan takahuoneeseen, jossa tuoksui ihmeelliseltä. Kun hän oli istunut siellä vähän aikaa, neiti Lehtonen tuli ja antoi hänelle suuren paketin ja sanoi:

”Vie tämä kotiin mummille. Äläkä vain hukkaa sitä.”

Tainako olisi muka hukannut paketin? Hän kyllä tunnusteli sitä vähän päältäpäin. Hän toivoi, että siellä olisi se nukke, mutta eihän koskaan voinut olla varma.

Taina osti mummillekin joululahjan. Hienot sormikkaat, joita mummi oli jo kauan toivonutkin.

Etkö usko, että Taina Tomeralla ja mummilla oli oikea joulu sinä vuonna? Olisitpa kurkistanut pikku ikkunasta sisään jouluaattoiltana. Olisit nähnyt puhtaat ikkunaverhot ja riepumatot lattialla ja hienon joulukuusen, joka oli ihan mummin sängyn vieressä. Taina oli itse ostanut sen torilta ja koristellut kynttilöin ja lippurimpsuin ja omenoin ja piparminttutangoon. Olisit nähnyt myös joululahjat mummin vihreällä peitolla. Ja miten Taina istui sängyn laidalla mummin vieressä ja miten hänen silmänsä tuikkivat, kun hän avasi pakeitin ja näki nuken. Mutta ehkä ne tuikkivat vielä kirkkaammin silloin, kun mummi avasi oman pakettinsa.

Ja isolla pyöreällä pöydällä loistivat kynttilät punaisessa kynttilänjalassa, ja pöydälle oli katettu kaikki jouluruoat, jotka Taina oli valmistanut. Mummi oli tietysti neuvonut, mitä piti tehdä.

Ja Taina lauloi mummille monta joululaulua, ja mummi huojutti vähän väliä päätään ja sanoi:

”Onpa siunattu joulu!”

Kun Taina vihdoin kömpi jouluaattoiltana vuoteeseensa keittiönsohvaan, hän olisi mieluusti nukahtanut heti paikalla. Puolitorkuksissa hän sopersi enkelirukouksensa. Hän vilkaisi ikkunasta puutarhaan. Ulkona satoi lunta. Kaikki oli ihmeen valkoista.

”Voi mummi, arvaa mitä!” Taina huusi. ”Koko puutarha on täynnä enkeleitä!”

Mummi nukkui huoneessa, jonka ikkunoista näki vain kadulle. Mutta kuitenkin hän huojutti päätään ja sanoi:

”Niinpä niin, lapsi, koko puutarha on täynnä enkeleitä.”

Hetkistä myöhemmin Taina Tomera oli unessa.

SMOOLANNIN SANKARI

Tämä on kertomus siitä suuresta sonnista, Armas Erkinpojasta, joka pääsi karkuun eräänä pääsiäispäivänä kauan sitten. Sonni olisi varmaan vieläkin karkuteillä ellei – niin, annas kun kerron.

Armas Erkinpoika oli oikea jutikka sonniksi, ja se asusti eräässä smoolantilaisessa navetassa seuranaan rivi pulskia lehmiä ja monta pientä somaa vasikkaa. Oikeastaan Armas Erkinpoika oli kiltti ja siivo sonni, ja kiltti ja siivo oli myös karjaukko, joka hoiti elikoita siinä navetassa. Puustinen oli hänen nimensä, ja hän oli niin kiltti, että kerrankin kun Armas Erkinpoika vahingossa sattui tallaamaan Puustisen jalalle, ei hän hennonut työntää sonnia pois. Siinä hän seiso i tyynes ti ja odotti, kunnes Armas Erkinpoika itse älysi siirtyä.

Minkä takia sonni sitten äkkiä suuttuu? Minkä takia Armas Erkinpoika tuli äkkiä niin hirmuisen hu-

nolle tuulelle sinä pääsiäispäivänä kauan sitten? Sitä ei koskaan saada tietää. Ehkä joku vasikoista oli sanonut sille jotain sopimatonta vasikankielellä, tai ehkä lehmät olivat ärsyttäneet sitä. Puustinen ei kuitenkaan voinut ymmärtää, miksi Armas Erkinpoika keskellä kirkasta pääsiäisaamua tempoi itsensä irti ja tulla jymisti pitkin navetan käytävää hirmuista vauhtia niin kamala ilme silmissään, ettei Puustinen tohtinut jäädä kysymään oliko Armas Erkinpoika tyytymätön johonkin. Puustinen paineli henkensä edestä navetan ovesta ulos. Ja Armas Erkinpoika kannoilla villin raivon vallassa.

Navetan ulkopuolella oli karjapiha, joka oli ympäröity aidattu. Puustinen ehti viime hetkellä livahtaa veräjältä ja sulkea sen julmistuneen Armas Erkinpojan nenän edestä, kun tämä selvästi olisi halunnut seivästä sarviinsa vanhan ystävänsä.

Kuten sanottu oli pääsiäispäivä, ja sisällä tuvassa istui isäntä perheineen kaikessa rauhassa syömässä pääsiäisaamun kananmunia. Sitten heidän oli tarkoitus lähteä kirkkoon. Oli autuaallisen kaunis päivä, ja pikkulapset olivat iloisia, eivät ehkä niinkään kirkkoonmenon takia, vaan sen tähden että saisivat pitää uusia kenkiään ja että aurinko paistoi ja että he iltapäivällä aikoivat rakentaa vesimyllyn keväturoon, joka liriisi sinivuokkohaassa. Mutta siitä kaikesta ei tullutkaan

mitään. Mistään ei tullut mitään, ja se oli Armas Erkinpojan syytä.

Se ryntäili karjapihalla edestakaisin mylvien hirmuisesti. Puustinen seiso iaidan takana ja katseli sitä avuttomana vieläkin kauhusta vapisten. Pian sinne koontuivat kaikki, isäntäväki ja pienet lapset, piiat ja rengit ja muonamiehet, kaikki katsomaan tuota rai-voavaa elukkaa. Ja kohta levisi tieto koko seudulle: Niemenmäen sonni on päässyt irti ja kulkee ympäri karjapihaa kuin karjuva jalopeura! Kaikista lähiti-noon pikku mökeistä ja torpista tuli väkeä kiireen-vilkkää saadakseen olla mukana tässä kummallisessa näytelmässä. Kaikki olivat aika tavalla innoissaan, kun pitkään, hiljaiseen pääsiäispyhään näytti tulevan jän-nittävä katko.

Melkein ensimmäisenä pinkoi paikalle Jokitorpan Kalle minkä laihoilta kintuiltaan pääsi. Hän oli seit-senvuotias smoolantilainen torpanpoika, ihan saman-lainen kuin tuhannet muut, yhtä sinisilmäinen, yhtä pellavatukkainen ja samanlainen räkänokka.

Nyt oli Armas Erkinpoika ollut irrallaan jo kaksi tuntia eikä vielääkään tiedetty, miten se saataisiin rauhoittumaan ja järkiinsä. Isäntä päätti yrittää lähestyä sitä. Hän meni muitta mutkitta karjapihan veräjältä ja astui muutaman päättäväisen askeleen sonnia koh-ti. Mutta voi, sitä hänen ei olisi pitänyt tehdä! Armas

Erkinpoika oli näet päättänyt olla äkäinen koko pääsiäispäivän, ja niin se olikin. Niska kyrmyssä se syöksyi kohti isäntää, ja ellei tämä olisi ollut niin hyvä juoksemaan, ei kukaan tiedä miten siinä olisi käynyt. Nyt tuli vain iso repeämä hienoihin kirkkohousuihin, kun isäntä hurjasti harpaten suoriutui veräjistä. Kaikki vilkuilivat toisiinsa ja virnistelivät vähäsen.

Jopas nyt jotakin! Navetassa rupesivat lehmät ammumaan. Varmaan niistä oli jo päivälypsyn aika. Mutta kukas nyt uskaltaisi mennä karjapihan poikki navettaan? Ei kukaan!

”Ajatella jos Armas Erkinpoika aikoo riehua vihaisena aina, ihan niin kauan kuin me elämme”, lapset sanoivat. Sepä oli surullinen ajatus. Miten sitten leikkittäisiin piilosta talvi-iltoina navetassa?

Pääsiäispäivä kului, aurinko paistoi. Armas Erkinpoika oli vihainen. Aidan takana oltiin huolissaan ja pidettiin neuvoa. Voisiko sonnia lähestyä pitkällä kekällä ja tarttua sitä nenärenkaasta? Vai pitäisikö se ampuu, kun se oli noin hulluna? Näin ei ainakaan voinut jatkaa. Lehmät ammuivat navetassa utaret maitoa täynnä.

Aurinko paistoi, taivas oli sininen, koivuihin olivat puhjenneet ensimmäiset pienet ryppyiset lehdet, kaikki oli niin sulosta kuin vain pääsiäispäivänä Smoolanissa voi olla. Mutta Armas Erkinpoika oli vihainen.

VIEHÄTTÄVÄ KOKOELMA LÄMMINHENKISIÄ SATUJA

Taina Tomera ja muita kertomuksia sisältää kymmenen Astrid Lindgrenin klassista tarinaa täynnä suuria tunteita, kepeää huumoria ja kauniita hetkiä.

Satukokoelmassa tavataan joukko lapsia, tavallisia ja erikoisia, iloisia ja surullisia – lähes kaikki rohkeita ja uhmakkaita, vikkeliä, nokkelia ja pilke silmäkulmassaan. Mukana ovat muun muassa Taina Tomera, joka auttaa isoäitiään jouluvalmisteluissa ja myy torilla karkkeja, Jokitorpan Kalle, koko tienoon ainoa joka uskaltaa lähestyä karannutta sonnia, sekä ikuiset kilpakumppanit Alpo ja Timo.

Teos ilmestyy nyt ensimmäistä kertaa suomeksi omana kirjanaan, ja sen on kuvittanut Peppikuvituksistaankin kuuluisa Ingrid Vang Nyman.

